

TÓTH ALADÁR HÍRMONDÓ

Budapest – Terézváros

Tóth Aladár Zeneiskola kiadványa

8. évfolyam 2. szám

2010. május

OPERETSZÍNHÁZ 2010. MÁRCIUS 6.

KEDVES OLVASÓ!

A tanév elmúlt hónapjainak eseményeivel, versenyek, fesztiválok, ünnepi köszöntők örömteli pillanataival találkozhat újságunk oldalain.

Igazi sikert azonban akkor értünk el, ha olvasás közben felbukkan egy-egy dallam és zenei emlékezetüket is meg tudjuk szólítani. A betű, a kép segít, hogy emlékeink ne halványuljanak, ne váljanak „porózussá”, mint ahogy Laczó Zoltán zenepszichológus kezdi írását a márciusi, Operettszínházban megrendezett első Terézvárosi Tehetségpont rendezvényünkről.

De mit is jelent ez a Tehetségpont, miben lesz más növendékeinknek, ha zeneiskolánk Tehetségpontként is működik? Először is több és szélesebb együttműködés jön létre pszichológusok, tanárok és szülők között, így a gyerekekben rejlő tehetség felismerése és fejlesztése még eredményesebbé válik. Másodszor a Tehetségpont működésének nyitottsága miatt, sokkal jobban tudjuk segíteni növendékeinket egyéni problémáik megoldásában.

A **tehetség** egy nagyon összetett fogalom. Napjainkban négy **tulajdonságot** rendelnek hozzá: **átlag feletti általános képességeket, átlagot meghaladó speciális képességeket, kreativitást, feladat iránti elkötelezettséget.**

A **feladat iránti elkötelezettség** olyan személyiségjegyeket tartalmaz és erősít, melyek a magas szintű teljesítményt biztosítják: **érdeklődést, versenyszellemet, kitartást, emocionális stabilitást** (kiegyensúlyozott érzelmeket) stb.

A zenével való foglalkozás közben minden gyermekben erősödnek ezek a tulajdonságok. Közülük is talán a **kitartás** a legizgalmasabb, amit mi zenetanárok néha csak egyszerűen **gyakorlásnak** hívunk. Erre a kitartó gyakorlásra azonban gyermekeinknek az élet bármely területén szükségük van. Ezért nagyon fontos, hogy szülő és tanár együttműködése sugallja: a **mindennapi gyakorlás**, a feladatok kitartó próbálgatása **sikert hoz.**

Legeredményesebb diákjainkkal ismerkedjenek meg **tanévzáró ünnepélyünkön, találkozunk 2010. június 12-én 11 órától a Budapesti Operettszínházban!**

Magyar Margit
igazgató

Csodálatos karácsonyi ajándékot kaptak iskolánk tanulói és tanárai az elmúlt karácsonyon: egy vadonatúj Bösendorfer hangversenyzongorát. Természetesen a zongora tanzak várta legjobban az új hangszer érkezését.

A versenyeken mindig jeleskedő zongora tanzak növendékei és tanárai számára fantasztikus minőségi fejlődést jelenthet, hogy a versenyekre, koncertekre ezentúl egy csúcsmínőségű hangszeren készülhetnek föl és ezen vizsgázhatnak!

Az új Bösendorfer ünnepélyes felavatására 2010. február 27-én került sor. Az ünnepi koncertre Vásáry Tamás Kossuth-díjas zongoraművészt, a Magyar Kultúra Követét kérte fel iskolánk vezetése.

A zongoraavatót a nyolcéves Karakas Benedek, Réti Tamás növendéke indította, Mozart: Kontratáncának eljátszásával. Ezt követően Magyar Margit igazgatónő ünnepi köszöntőt mondott. Beszédében kiemelte és megköszönte azt a széleskörű összefogást és támogatást, aminek eredményeképp miénk lett ez a

Ünnepélyes

ZONGORA AVATÁS

Vásáry Tamás

gyönyörű hangszer. Ezután a délután díszvendége, Vásáry Tamás, Chopin: h-moll Sonatájának előadásával ünnepélyesen felavatta az új Bösendorfert. Műsorválasztásával Chopin

Vásáry Tamás és Rák Csaba

születésének 200. évfordulója előtt is tiszteltgett. Az idős művész egyike azon keveseknek, akiknek zongorajátékában még élnek a XIX. század romantikus előadói hagyományai, ezért az ő játékát hallgatni mindig kivételes és felejthetetlen élményt jelent.

A nagylélegzetű Chopin mű után, Vásáry Tamás Chopin műveivel való kapcsolatáról,

élményeiről, emlékeiről, gondolatairól mesélt. Színes és élvezetes előadását műrészletekkel is illusztrálta, a hallgatóság nagy örömeire.

A bensőséges hangulatú hangversenyt ünnepi fogadás követte, mellyel méltóképp zárult a zongoraavató ünnepség.

Halászné Veres Zsuzsa
zongoratanár

ADY ENDRE
A fekete zongora

Bolond hangszer: sír, nyerít és bűg.
Fusson, akinek nincs bora,
Ez a fekete zongora.
Vak mestere tépi, cibálja,
Ez az Élet melódiája.
Ez a fekete zongora.

Fejem zúgása, szemem könnye,
Tornázó vágyaim tora,
Ez mind, mind: ez a zongora.
Boros, bolond szívemnek vére
Kiömlik az ő ütemére,
Ez a fekete zongora.

(1907, *Vér és Arany*)

„Ma délután egy ilyen fekete zongora avatására gyűltünk össze. Sokan, sokféleképpen segítettek azt az utat, míg tavaly december 14-én ebbe a terembe érkezhett a bécsi Bösendorfer gyárból a hangszer. Köszönjük mindenkinek, aki segítő kezet adott nekünk a megvalósításhoz.

Közülük is tisztelettel köszöntöm Kaba Tamás kabinetvezetőt iskolánk fenntartójának képviselőjében, Rák Csabát, a Bösendorfer zongorák kizárólagos magyarországi forgalmazóját, és a szülőket, akik alapítványunkra utalt támogatásukkal segítettek.

Ez a hangszer jelképe az összefogásnak, fenntartó, szponzorok, az iskola tanári és szülői közösségének értéket teremtő, egymásra figyelő, egymás munkáját elismerő, támogató magatartásának.”

*Részlet Magyar Margit igazgatónő
ünnepi beszédéből, mely elhangzott
2010. február 27-én
a Zeneiskola Fodor-termében.*

Az Operettszínházról eltávozva – 168 óra elteltével...

...sem lettek porózusak az emlékek, s csaknem ugyanolyan hőfokon maradtak meg az ottani élmények, mint „eredetiben”.

Szétnyílt a függöny és pillanat alatt barokk levegő érintette meg a meglepetéstől a lélegzetét is visszatartó közönséget, amint megláthatta és meghallhatta a furulyásokból, fuvólásokból, fagottosból, gitárosokból és csembalából álló tizennégy fős kizsenekari együttest, akiknek muzsikájára nyolctagú, korabeli kosztümöt viselő, rizsporos parókás, kecses lejtésű ifjú táncospár Purcell világát teremtette meg több mint illúziót keltően. Gondolom, nem én voltam az egyetlen a hallgatóság-nézők sorában, aki ifjúsági élő előadásban nem látott, nem hallott ilyen produkciót, visszapergetve az idő kerekét három és fél évszázaddal. Ehhez hozzájárult – természetesen – a historikus hatást támogató díszlet, színpadkép is.

Ilyen kezdet után már természetesnek hatott, hogy a soron következő hangszeres előadások egyike-másika csupán több elnéző megértést kívánt, mások viszont teljes elismerést váltottak ki professzionális megszólaltatásukkal. Utóbbiak között tartjuk nyilván Muszorgszkij Gopak-ját, Debussy Golliwog's Cakewalk-ját, valamint Bartók 5/8-os bolgár ritmusú táncát a Mikrokozmosz utolsó kötetéből.

Feltehető, hogy az Operettszínház nézőtérét megtöltő szülőkből, testvérekből, más rokonokból, egyéb érdeklődőkből álló közönség számára is – miként a krónikásnak is – a meglepetések sora következett, amit a műsor különleges „taktikai érzékkel” történő felépítése biztosított.

Kezdetben az iskola együtteseinek mutatkoztak be, eleinte „egynemű” közegükben, azaz más együttesrel, avagy más műfajjal való társközreműködés nélkül. Így az Ifjúsági Szimfonikus Zenekar, a Leány- és Nőiakar, a fuvolazenekar, a gitárzenekar, az iskola jazz-együttesének egymásutánja adott egy állandó fejlesztésjel-

leget, egy nagy „crescendo”-t a műsornak. Szín-elemként azért megjelentek egy-egy együttesben szólisták, – s amint azt a bevezető köszöntőben az iskola igazgatója jelezte, a rendezvény fő célja, hogy növendékeik sokszínű tehetségét mutassák meg. Így került sor a latin-táncok bemutatására, már két versenytáncos párral, akik egyben az iskola hangszeres növendékei is, míg a barokk és magyar táncokat a zenében tehetséges a tánc iránt „csak” érdeklődők adták elő. Bár a műsor mindenkinek a kezében volt, mégis meglepetésként került fel az „i”-re a pont. A műsor zárószámát egy minden eddigi szereplőt mozgósító, de még korábban nem látott-hallott fiatalokat is foglalkoztató tabló, nevezetesen Bernstein West Side Story-jának „Amerika” c. jelenete képezte. Ebben az iskola színe-java közreműködött: együttesek, szólisták, növendékek és tanárok egyaránt.

Többrétegű tanulsága van ennek az eseménynek.

Itt a sorrendiségnek alig lehet szerepe a méltatás során, mert leginkább többszólamú fűgában lehetne érzékeltetni az egymásra tolnak mondandókat.

Ami egy muzsikusk számára azonnal feltűnő, az a műsor színessége, rendkívül tág spektruma. Mint már fentebb is említés tárgya volt, s az előbbi megállapítás kikövetkeztethető lenne, Purcelltól Bernsteinig terjed a kép. Vagy még szélesebb. Hisz' az európai zene-történet fejlődésének a keretek adta lehetőségei között minden fontosabb szerző-képviselője szót kapott (Praetorius, Schubert, Chopin, Mendelssohn, Brahms, egészen Sztravinszkijig). Azonban külön méltatás tárgya legyen, hogy a XX. századi magyar zene milyen gazdag színekben pompázott (Karai, Decsényi, Poldini, Bartók, Járdányi).

Tóth Aladár Ifjúsági Zenekar

A zene és tánc kapcsolatának érvényesítése minden „felkonferálás” nélkül is szembeötlő volt. Ennek szolgálatába állott a művek kiválasztása (Magyar tánc, Ländler, Bourrée, stb.) még előadó apparátus tekintetében is (duettek, duók: valamilyen hangszer+zongora, ezek közül is a ritkább kombinációk sorát gyarapítja a cimbalom–zongora párosítás, de ugyanannyira kevésbé elcsépett a trombita–gordonka pár).

Minden ehhez hasonló koncert műsorának összeállítása során nagy a kísértés, hogy minél többeket szerepeltessen a bemutató intézmény. Következésképpen minél több szám is szerepeljen. Ennek következménye aztán a monstre hosszúságú hangverseny, amikor is a közönség az öt-hat félóra elteltével már a figyelem teljes kiszikkadásától és az oxigénhiánytól elcsigázottan tántorog ki az „esemény”ből. A szóban forgó koncert viszont max. 70 percig tartott(!). És minden volt benne. És mindenki, aki számított, vagy számítania kellett, benne volt(!). Zökkenő és színpadi átszervezés, és kottatartó-hurcolások, áthelyezések időrabló szünetei nélkül(!).

És miért pont az az intézmény, miért pont akkor és miért pont ott és miért pont addig, ameddig?

Nem titkolom tovább: a **Tóth Aladár Zeneiskola** (TAZI) – Terézvárosi Tehetség-

pont – tantestülete rendezte a koncertet 2010. március 6-án, szombaton délelőtt 10.30-tól. Mert Tóth Aladár nevét vették fel évekkel ezelőtt, akit ők tisztelnek, megbecsülnek, s hagyományukat ápolni kívánják úgy is, hogy névadójuk születésnapjának (1898. febr. 4.) idejéhez legalább is közeli időpontban tartják meg tanévi legjelentősebb hangversenyüket. És hogy az Operettszínház ad helyet egy ilyen rendezvénynek? Igen, mert a budapesti VI. kerület kulturális intézményei ilyen eszközökkel is támogatják egymás hatékony és a külvilág felé önmagukat megmutatható tevékenységét. És miért ilyen röviden? Mert a Színház feszített programjából ezt a két órát tudták kikanyarítani (nevezetesen 12.30-ig), hogy a délutáni előadásra be tudják rendezni a színpadot. Ilyen tényezők is fegyelmezetté tehetnek egy zeneiskolai hangversenyprogram tervezést és felépítést (sic).

Mikor kezdték tervezni a programot? Már a tanév elején.

Kik vettek benne részt? A tanári kar egésze.

Hogy született ez az időben „karcsú” program? Válogató révén.

Kik válogattak? A tanszakok és tanáraik. – Ez az a pont, ahol ismét le kell fékeznünk a kérdés tempóját. – A tanárok, egyenként és kivétel nélkül szervező, szakmai és emberi tulajdonságaik és tudásuk legjavát adták. Más-

képp nem is jöhetett volna létre az esemény. Lehetetlen lenne most felsorolni minden felkészítő tanár nevét. Nem kerülhetjük meg azonban, hogy legalább az (nagy) együttesek vezetőinek tényleges, a színpadon is hallhatóvá és láthatóvá váló művészi produkcióját ne említsük meg. *Ispánkiné Gede Éva* vezette a Leány- és Női Kart, a gitárzenekart *Budai Lehel*, *Zalaba Gyöngyi* a fuvolazenekart, a „TAZI-Jazz” iskolai jazz-együttest, művészeti vezetőként pedig *Dely Róbert* irányította.

Külön hangsúlyt adott a koncertnek, hogy a hangverseny védnöke *Dr. Csermely Péter*, a Nemzeti Tehetségsegítő Tanács elnöke (közársasági elnöki tanácsadó is), s a hangverseny díszvendége *Rajnai Gábor*, a Nemzeti Tehetségsegítő Tanács tagja, a Logos Alapítvány elnöke volt. Rajnai úr a koncert derekán rövid méltatással ismerte el a „TAZI” munkáját, s mint a tehetséggondozás kerületi, sőt egyik országos letéteményeseként értékelte, miközben a jövő építésének egyik meghatározó összetevőjeként emelte ki a tehetséggondozás fontosságát.

Szinte mindenre kiterjedő információ megtalálható a Tóth Aladár Zeneiskoláról a pro-

fesszionálisan előállított és működő, könnyen kezelhető honlapon (www.tothaladar.hu). Lapozgatását csak művi úton lehet megszakítani, annyi érdekességet talál rajta az érdeklődő tallózó. Azt is, természetesen, hogy az iskola igazgatója Magyar Margit. Az csak fáradtságosan bogarászható ki, hogy ő az értelmi szerzője minden szervezésnek, a honlap szerkezetének, ő az iskolában folyó művészi munka irányítója, összefogója. Oktatási szakértő, közvetítő az önkormányzat felé, a Magyar Zeneiskolák és Művészeti Iskolák Szövetsége elnökségének tagja, külföldi kapcsolatok építője, menedzseli az iskola kiterjedt kapcsolatait és fennmaradását, egyszerű szolfézstanár, gyakorlatvezető tanár, az ifjúsági zenekar vezetője és karnagya. Tömören: XXI. századi művész-tanár-ember.

A hangverseny meghívón Németh Lászlótól olvasható egy idézet: „...Az emberrel csak képességei születnek vele. Hogy ezek tehetséggé álljanak össze, ahhoz különös tehetségképző körülmények kelleneek...”

Magyar Margit ezen különös tehetségképző körülmények kialakításán, megteremtésén – s reméljük a jövőtől – fejlesztésén fáradozik.

Laczó Zoltán zenepszichológus,
a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem docense
(Megjelent a Parlando 2010. év 3. számában)

MAGYAR ZENESZERZŐ PORTRÉK

Maros Rudolf

(1917–1982)

Nagy örömmel fogadtam Pallagi Judit kolleganőm ötletét, hogy a „Magyar Zeneszerző Portrék” című koncertsorozat – melyet az énektanszak rendez félévente – következő estjén nagyapámra, Maros Rudolf zeneszerzőre emlékezzünk.

Köszönettel tartozom az est két házigazdájának, Papp Emesének és Tardos Fülöpnek, akik nemcsak Maros Rudolf életének állomásait és munkásságának mérföldköveit idézték elénk, hanem tárgyi emlékekből kisebb kiállítást is szerveztek. Ezáltal egészen közel kerülhettünk Maros Rudolffhoz: nemcsak a zeneszerzőhöz, de az emberhez is. Ez nekem, az unokájának – hiszen személyesen már nem ismerhettem őt – igazán megható élményt jelentett.

A zeneiskola tanárai és növendékei egyaránt részt vettek a műsorban: Varsányi Csaba és Foskolos Bettina gyerekeknek írt zongoradarabjaiból játszott, Kereszturi Gergely pedig három népdalfeldolgozását énekelte el. Három tétel is elhangzott a fűvösötösre írt szellemes és újító jellegű Musica leggiera-ból kollégáim előadásában (Madai Zsuzsanna, Liget Regina, Kohán István, Somogyi Zoltán, Tóth Bálint). Külön köszönöm Bagi Andreának a közös felkészüléssel és kamarazenéléssel töltött időt, mely után eljátszhattuk a Balkán szvit című hegedű-zongora darabot; és az alkalomra felálló vonósnégyes lelkesedését is, hogy megszólaltathattuk Szalai Ildikó, Kertészné Véghegyi Kriszta és Vesztergombi Dávid közreműködésével a Quartettino per archi című vonósnégyest. A zeneszerző-kortárs és barát Farkas Ferenc zenei emlékezése méltó záróakkordja volt a koncertnek: Nagy Zsófia adta elő Farkas Fejfák c. ciklusából a „Maros Rudolf emlékére” írt kompozíciót.

Maros Dóra, hegedűtanár

Egy Maci és a TAZI szimfonikusok kalandjai

Számítógép és internetfüggő világunkban vidám kalandban lehetett annak része, aki időt és fáradságot nem kímélve január 27-én zeneiskolánk zenekarával töltötte a napot. Diákok és tanárok koncertezni utaztak Győrbe. Reggel indultunk busszal, próba, ebéd, várakozás, majd délután hangverseny – ez volt a menetrend. Az esti órákra már vissza is értünk Pestre. Eddig hétköznapi a történet, de a meghívásunk apropója egy édes kis szőrös maci volt.

„Tényleg? Vagy csak vicc?” – kérdezték tőlem a gyerekek. Én sem tudtam a pontos választ, meg is lepődtem, mikor a koncert helyszínén a vendéglátó győri Liszt Ferenc Zeneiskola zenekara mellett ott ücsörgött egy „édi” nagy játékmaci, színes batyuval a hátán! A hivatalos formaságokat mellőzve a két zenekar eljátszotta egymásnak műsorát, majd átvettük a Belgiumból világszerte útra indult Macit. Hátizsákjában információs anyagokat, fotókat és CD-eket „cipel” vendéglátóiról, hogy ismeretéseket kössön országok, kultúrák és ifjúsági zenekarok között. Feladata, hogy az 59. neerpelti zenekari fesztiválra visszatérjen Belgiumba, és addig a lehető legtöbb országba ellátogasson. Macink a győri zeneiskolánál vendégeskedett már egy ideje, de szeretett volna útnak indulni a következő országba. Hát ezért

indultunk el mi, Tazisok Győrbe, hogy átvegyük a plüss-stafétát és vele a feladatot, hogy más ország felé irányítsuk.

Aki járt akkoriban a Városligeti fasor 6-ban, a Tóth Aladár Zeneiskolában, az láthatta saját szemével az előtérben ücsörgő szőrös kis jövevényt. Az órákra érkező gyerekek kedvencévé vált, titkon meg-megsimogatták kijátszva portásaink szigorúan vigyázó éberségét.

Február 26-án az Eötvös 10 Kulturális Központban közös koncertet adtunk a belgrádi Kosta Manojlovič Zeneiskola zenekarával. Mi is megtömtük a Szimfónia Maci rikító narancssárga puttonyát iskolánkról szóló dokumentumokkal és fényképekkel, majd elegáns és igazán ünnepi keretek között újtára bocsátottuk Szerbiába.

Dominkó Csilla, gordonkatanár

• • •

Februárban eljött az ideje, hogy a mi zeneiskolánk is továbbadja a Mackót. Az utazó plüssállatért a belgrádi Kosta Manojlovič Zeneiskola zenekara jött el.

A zenekar idegenvezetőjeként végigkövettem a belgrádiak itt töltött napjait. A tervezett programok egy részét az esős időjárás

Tóth Aladár Ifjúsági Zenekar

A „Szimfónia Maci”
 (Bear Symphony)

2010. január 27-én
a Tóth Aladár Zeneiskolába érkezett.

2009-ben indult két éves európai turnéjára a belgiumi Neerpelt-ből, az 57. Európai Fialatok Zenei Fesztiváljáról (EMY-Festival), ahol 1953 óta zenélnek és énekelnek együtt Európa zeneiskoláival.

Ide tér vissza 2011-ben, házi-székében Európa számos zeneiskolájának bemutatkozó csomagjával.

Körűjén hangversenyéről hangversenyre jár, megismertelve egymással az együtt muzsikáló ifjú zenészeket.

A Tóth Aladár Ifjúsági Szimfonikus Zenekar a győri Liszt Ferenc Zeneiskolától kapott Macit **február 26-án az Eötvös 10 Kulturális Központban adja tovább a belgrádi Kosta Manojlović Zemun Zeneiskola zenekarának.**

A Kosta Manojlović Zeneiskola zenekara

miatt nem tudtuk megvalósítani, de ennek ellenére sikerült változatos helyszínekre kalauzolni őket. Ilyen volt pl. az Országház megtekintése, amely elkápráztatta vendégeinket.

Természetesen az ittlétük csúcspontja az általunk csak „Macis-koncert”-nek nevezett hangverseny volt. A koncert első felében vendéglátóként a Tóth Aladár Zeneiskola szimfonikus zenekara lépett fel. Magyar Margit igazgatónő vezényletével J. Brahms, L. Bernstein és Moncini műveit adták elő. Azt est második részében a vendégzenekar játszott. A csak vonósokból álló együttes többek között Grieg, Vlada Maričić műveit adta elő. A zenekar tagjai felszabadultak voltak, mindvégig az örömteli muzsikálás hallatszott játékaiban.

Ez az este a mi zeneiskolánk életében is izgalmas színfolt volt. Mindig nagyon megható, ha külföldiekkel közösen zenélhet egy zenekar. Azért olyan különlegesek ezek az alkalmak, mert egymás nyelvét nem beszéljük, de a muzsika nyelvét mindannyian megértjük.

„A zene láthatatlan aranyhíd, amely összeköti a Föld valamennyi emberét.” (Bartók Béla)

Deutsch Nóra, zongoratanár

Útnak indítottuk a Macit
Szerbiába

Németországban jártunk

Huszonöt éve tart a kapcsolat a Tóth Aladár Zeneiskola és a Harmonie in Bad Friedrichshall között a helyi zenetanárnak, Solymos Zoltánnak és a magyar Kovács Kálmánnénak köszönhetően, akik egy időben tanultak a budapesti Konzervatóriumban.

A két zeneiskola jó kapcsolatát tovább mélyítette az iskolák vezetősége, Magyar Margit és Matthias Greiss támogatása. *„A tanárok kezdetől fogva nagyon sikeresen és gyümölcsözően dolgoztak együtt. Az egymásnál tett rendszeres látogatások és a közös koncertek hozzájárultak a német és magyar zene és kultúra kölcsönös bemutatásához, a tapasztalatok cseréjéhez.”* – vélte Dorothea Solymos, a Harmonie Zeneiskola támogató körének elöljárója.

Különösen nagyszerű, hogy ez a kapcsolat nem anyagi vonatkozású, a diákok a többnapos látogatások alkalmával élményeket szereznek, megismerik egymás országát, kultúráját és az embereket.

A találkozások csúcspontja pedig mindig a közös koncert.

Így volt ez idén is a Bad Friedrichshall-Kochendorfbán rendezett alkalommal is, amit 34 magyar barátunk, a friedrichshalli diákok,

tanárok, szülők, a háziak és vendégeik látogattak meg. Mindkét iskola növendékei igen magas nívón játszottak a gitár-, furulya- és fuvolazenekarban. A zongora-, hegedű- és énekes szólisták pedig a klasszikától a kortárs művekig kápráztatták el a közönséget.

Solymos Zoltán, a Harmonie Zeneiskola vezetője átadta a város oklevelét Magyar Margitnak, a Tóth Aladár Zeneiskola igazgatónőjének, melyben a polgármester, Peter Dolderer köszönetét fejezi ki a sikeres együttműködés résztvevőinek, ezen eredményes kapcsolat eredményteljes folytatását kívánva.

„Akkoriban nem volt nekünk könnyű Németországba utazni. Az együttműködés ma is ugyanolyan fontos számunkra. Remélem, hogy az 50 éves jubileumunkat is megünnepelhetjük!” – kívánta Magyar Margit, visszapillantván a kezdetekhez.

Végül Kovács Kálmánnéval együtt átadott egy német-magyar nyelvű oklevelet, melyben a magyar fél elismerését fejezi ki a Harmonie Zeneiskolának az együttműködés növendékei érdekében tett erőfeszítéséért.

**Edgar Herterich
fordította: Derzsi Rita**

Egy több mint 20 éves testvériskolai kapcsolat révén zeneiskolánk egy busznyai küldöttsége Bad Friedrichshallban járt az őszi szünetben. Az utazó csoport a következőképpen alakult: néhány szólista Kovács Kálmánné Babszi nénivel, Zalaba Gyöngyi tanárnő és Budai Lehel tanár úr vezetésével a fuvola- és gitárzenekar, illetve Magyar Margit igazgatónő.

A ködös, ébredező nagyvárost magunk mögött hagyva estére Baden-Württemberg tartomány egyik csendes kisvárosába érkeztünk. Solymos Zoltán tanár úr, az ottani Harmonie Zeneiskola igazgatója és kedves felesége, Dorothea, nagy szeretettel fogadtak bennünket, és bemutattak a közeli településekről érkező vendégfogadó családoknak.

Másnap izgalmas városnézés várt ránk, Rothenburgba kirándultunk. Ez egy csodaszép középkori kisváros, amely megőrizte ódon hangulatát – templomaival, épületeivel, városfalával. Eleinte közösen, majd kisebb csoportokban fedeztük fel a város szépségeit. Felmentünk a városháza 60 méteres tornyába, ahonnan nagyon szép kilátás nyílt a környező vidékre. Délután az egész évben nyitva tartó híres karácsonyi faluban jártunk, ahol a vásári forgatagban mindenki egy kis emléket, karácsonyi apróságot vásárolhatott szeretteinek. Estére sok szép látnivalóval telve tértünk haza vendéglátóinkhoz.

A harmadik nap a két zeneiskola közös koncertjének jegyében telt. Délelőtt a próbák zajlottak, majd délután a művelődési házban

gyűltünk össze, szereplők és a helyi közönség. Először mi, mint vendégek mutatkoztunk be, majd testvér-zeneiskolánk növendékeinek műsorát hallgattuk. Az előadás nagy sikert aratott. A koncert után pedig jó hangulatú búcsúest következett. Vendéglátóink végig nagy szeretettel, gondoskodással vettek minket körül, a nyelvi nehézségeket is áthidalva.

Másnap reggel élményekkel gazdagodva indultunk haza. Köszönjük a zeneiskola támogatását, tanáraink szervezését, hogy lehetővé tették nekünk ezt az utat.

Pálóczy Júlia, zongora

A ZENEÓRÁKTÓL

A versenyzésről

A felkészülésről...

Az elmúlt hónapok szinte pillanatként röptültek el **Ácsné Szily Éva**, iskolánk hegedűtanára és növendékei számára, hiszen egyik program a másikat követte. Három hete ért véget a Székesfehérvárott megrendezett XI. Országos „Alba Regia” Kamarazene Verseny, majd utána az olaszországi Goriziában vettek részt egy nemzetközi hegedűversenyen, melyet a VIII. Országos Bartók Béla Hegedű-Duó Verseny követett, hogy csak a jelentősebb eseményeket említsük.

Az eredményekhez szívből gratulálunk! Most mégis arról kérdezem Évát, hogy mi történik a hétköznapiakon a tanteremben?

– **Mit gondolsz a zenei versenyekről, hogyan kezdődik a felkészülés?**

– A verseny a gyerekek számára fontos lépés. Érdemes megfigyelni reagálásukat: tartózkodóak, vagy kihívásnak érzik a versenyzés lehetőségét. Általában a tehetséges gyerekekben él a természetes igény a megmérettetésre, szeretik elhelyezni magukat a többiek között.

– **Hogyan készültök egy versenyre? Mikor kezdték a darabok tanulását, megnyit koncerteztek előtte?**

– Hosszú időt kell szánni a felkészülésre, akár fél évvel előbb elkezdjük tanulni a műveket. Ezekben a hónapokban is nagy figyelmet fordítunk a hangképzésre, skálázásra, mivel izmaink karbantartása csak így lehetséges. Kevesebb idő jut viszont új etűdök, új darabok megtanulására. Látszólag tehát a munka megáll, de ez csak a látszat. A gyerekek napról-napra fedezik fel az „elkészült, megtanult” darabokban azokat a pontokat, melyeket finomítani lehet. Kitárul előttük egy ismeretlen világ, melyet a művek részletes kidolgozásával kapcsolatos munkálkodás

jelent. A kamaradarabok esetében különösen fontos, hogy a tanulás kezdetén a gyerekek hallják, hogyan fog szólni a mű, ha kezdetleges szinten is, de rögtön eljátszunk együtt egy részt. Ezek után lehet arról szó, hogy mindenki megtanulja a maga szólamát.

Az órákon én játszom hozzá egy másik szólamot. Így megismerkedve a darabbal már mindenki jobban érti, hogy az ő helye, szólam hol lesz a műben.

Szakaszokra osztható a felkészülési folyamat, melyben a szorgos gyakorlást követően időt kell szánni a darabok pihentetésére. Akkor érez a gyerek biztonságot, ha verseny előtt többször kipróbálhatja koncerten is a darabokat. Természetesen utána megbeszéljük a jól és a kevésbé jól sikerült részeket, és a további teendőket. A koncertek által csiszolódnak a művek. A tanítványaim már jól tudják, hogy minden koncert felkészülés egy következő koncertre. A tapasztalatokkal formáljuk tovább a műveket.

– **Bizonyára megbeszélitek a verseny után az átélt izgalmas perceket. Mit mesélnek tanítványaid?**

– A színpadra lépés első perce mindig feszültséggel teli. Mindenki a legjobbat szeretné nyújtani, mindenki első szeretne lenni egy olyan közegben, amit nem ismer, nem tudja, hova sorolja be magát. A tanárnak nagy feladata van a feszültség oldásában – színpadra lépés előtt és gyakran utána is –, hogy felszabadultan zenélhessenek a gyerekek. Meg kell tanítani nekik, hogy a verseny is csak egy állomás, melyből mindig előre lehet és kell lépni. Ez igaz akkor is, ha nem ér el helyezést, és akkor is, ha első díjjal tér haza.

Az interjút készítette:

Jeszenszkiné Dunavölgyi Mária
fagott tanár

A DOBOGÓIG

más-más szemmel

A versenyre készülő növendékek munkamenete ezekben az időszakokban erősen megváltozik. A megszokott rendes órák mellett – amint a kötelező és választott darabok kotta nélkül „lábba állnak” – megkezdődnek a „ki-próbálások”. Meghallgatjuk más teremben, más zongorán, és kikérjük tanárkollégáink véleményét. Nagy segítségünk Kovács Kálmánné, Babszi néni, aki nagy tapasztalatával, szakmai tanácsokkal lendíti előre a munkában a növendékeket, tanárokat.

Nagyon örülünk, hogy évek óta különleges segítségeket is kapunk kurzusok formájában. Zeneművészeti szakközépiskolai és egyetemi tanárok foglalkoztak növendékeinkkel, aminek hatása a versenyeken túl is kamatozik gyerekeknél és tanároknál egyaránt. Belák Erzsébet, Wagner Rita, Megyimóreczné

Schmidt Ildikó, Eckhardt Gábor színes egyéniségükkel, nagy tudásukkal, humorukkal, szeretetükkel gazdagítottak bennünket.

Két alkalommal fogadhattuk tanszakunkon Rados Ferenc Kossuth-díjas zongoraművész-tanárt, először növendékekkel, később fiatal tanárainkkal foglalkozott. Reméljük, hogy a zenének minden részét ismerő, különleges egyéniségével, természetességével, sok zongoristában oldotta fel a merevséget gondolkodásban, mozgásban, zenében.

Hálás köszönet mindannyiuk segítőkészségéért.

Horváth Vilmosné, zongoratanár

A tanításról...

Iskolánk eddigi történetét – már-már történelmét – nagy múltú tanárok, az általuk örökölt hagyományok és értékek tették ennyire jelentőssé. Kijelöltek és ránk hagytak egy nagyon erős tartalmi és szakmai útvonalat, irányt. A zongora tanszak célja ma is egyfajta szellemi műhely kialakítása, melynek fontos ars poeticája a kapott alapkövek további életetése és ápolása. Tanárnak lenni nem egy „készen vagyok” állapot, és nem is a diploma során kapott oklevél tesz minket igazán pedagógussá. Legfőbb tanítóink a gyerekek, és az általuk hozott „élő közeg”.

Minden egyes gyermek egyedi és megismételhetetlen. Éppen ez utóbbiban rejlik hivatásunk egyik kulcsa: a megújulni tudás, illetve annak felismerése, hogy tanárként is örökké tanulunk, más-más szinteken persze. Ebben a műhelymunkában nélkülözhetetlen „vezérmotívumok” a képen látható művész-tanárok, akik tudásuk mellett szakmai hitvallásukkal, emberségükkel gazdagítanak bennünket. Köszönjük, hogy tanulhatunk Tőlük!

Bagi Andrea, zongoratanár

Belák Erzsébet

Kovács Kálmánné

Eckhardt Gábor

**Megyimóreczné
Schmidt Ildikó**

Rados Ferenc

Wagner Rita

Tapasztalatok a zsűrizésről...

Az idei tanévben négy zongoraversenyen zsűriztem eddig. Az első még a tanév elején volt. A biatorbágyi művészeti iskola rendezte a Pest megyei és a budapesti zeneiskolák számára a II. Papp Lajos Zongoraversenyt. A zsűri további tagjai Belák Erzsébet (a Bartók Béla és a Szent István Király Zeneművészeti Szakközépiskola tanára) és Réti Balázs (a miskolci Bartók Béla Zeneművészeti Intézet tanszékvezetője) voltak. A nagy érdeklődést bizonyítja, hogy az első verseny után már két naposra bővült ez a találkozó a nagyszámú résztvevő miatt. Karácsony előtt Budapesten, a XVII. kerületi Bartók Béla Zeneiskola és a Ferenczy György Alapítvány rendezésében került sor a IV. Országos Zeneiskolai Ferenczy György Zongoraversenyre, melyet idén Chopin születésének 200. évfordulója tiszteletére rendeztek. Itt a nagy létszám miatt két helyen, két zsűrivel zajlott két és fél napig a verseny.

A zsűri elnöke az általam is zsűrizett korosztályoknál a már ismert Jan Janski volt. Ezenkívül Pless Attila, a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karának docense volt a harmadik zsűritag.

A harmadik verseny, amelyen zsűri elnök voltam egy megyei négykezes verseny volt, melyre Tapolcán került sor. Ezt a versenyt két évente rendezik meg. Zsűri társaim Pusztai

Nagyon élveztem a versenyt, a felkészülést. Nyáron, mikor elkezdtem a darabokat, úgy éreztem, hogy nem tudom őket megtanulni, de végül sikerült. Sokat kellett gyakorolni. Nagyon erős volt a mezőny. A versenyzők jobbnál jobb darabokat játszottak, és nagyon ügyesek, tehetségesek voltak. Elégedett vagyok magammal és a 3. díjjal is. Szerintem minden versenyből sokat lehet tanulni. Nagyon hálás vagyok a tanáromnak, Babszi néni-nek, aki sok-sok energiával segítette a felkészülésemet.

Bakó Dorottya, zongora 4. B

Zsuzsa, a keszthelyi zeneiskola igazgatóhelyettese és Nyíró Gábor, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem zongoratanára voltak.

Most a napokban fejeztük be Eckhardt Gáborral azt a körutat, melyet a XII. Nyíregyházi Zongoraverseny előválogatói tettek szükségessé. Jártunk: Győrött, Pécsen, Nyíregyházán, Miskolcon, Szegeden, Cegléden és két nap Budapesten. Az országos versenyre azok a növendékek kerülhettek, akik a maximálisan adható 60 pontból legalább 52 pontot értek. Az országos versenyre március végén kerül sor. Iskolánkat majd négy növendék képviseli három tanártól.

Ha végiggondolom ezt a tanévet a versenyek alapján, sok érdekes szakmai tapasztalatra tettem szert.

A legkiegyenlítettebb szakmai színvonal Budapesten volt! Egy-egy kiemelkedő pedagógus munkája alapján nagyon magas százalékban jutottak tovább Pécsről, Szegedről és Ceglédről is. Örvendetes, hogy igen sok fiatal kolléga indítja növendékeit a versenyeken. A felkészítés, darabválasztás nagy szakmai tapasztalatot igénylő feladat. Évtizedekkel ezelőtt ebben segített a szaktanácsadói rendszer. Ennek feladatát vállalhatná át a napjainkban alakuló mentorrendszer.

Kíváncsian várom a márciusi országos versenyt, ahol a zsűri tagjaként módomban lesz hallani az általunk továbbjuttatott növendékeket. Mi is vizsgázunk, vajon helyesen döntöttünk-e?

Kovács Kálmánné, zongoratanár

2009. december elején rendezték meg a Ferenczy György Országos Zongoraversenyt. Felkészítő tanárom Szilágyi Katalin. Két darabbal készültem, az egyik Chopin: Esz-dúr Nocturne, a másik Liszt: a-moll Etűd volt. Bátyám, Karcsi már játszotta ezeket a műveket, így nem voltak ismeretlenek számomra. Meghallgattam híres művésztől is, pl. Horowitztól. Nagy segítség volt, hogy Wagner Rita tanárnő eljött a zeneiskolába és a versenyen indulóknak kurzust tartott. Sokat gyakoroltam, hétköznap másfél órát, de hétvégén ennél többet is. Megérte, mert szerintem jól fel voltam készülve. A helyszínen izgultam, de mikor leültem a zongorához, akkor már csak a darabokra figyeltem. Második helyezést értem el. Nagyon köszönöm mindenkinek, aki hozzásegített ehhez a szép eredményhez.

Fehér Norbert, zongora 5. B

Tapasztalatok egy versenyről...

A zongoristák számára a legnagyobb megmérettetés, a két legmagasabb színvonalú országos tanulmányi verseny a Nyíregyházi Országos Zeneiskolai Zongoraverseny és a Balassagyarmati Országos Négykezes és Kétzongorás Verseny.

A Nyíregyházi Országos Zongoraverseny idén márciusban 12. alkalommal került megrendezésre és hét helyszínen területi válogató előzte meg. A területi válogatókon „utazó” zsűri pontozott, vagyis a háromtagú zsűri két tagja minden helyszínen állandó volt, Kovács Kálmánné és Eckhardt Gábor személyében.

A versenyszabályzat előírásának megfelelően így volt biztosítható, hogy a válogatókon a pontozás, az értékelés azonos mérce szerint történjen.

Iskolánkból négy növendék jutott tovább Nyíregyházára, a „döntőbe”: Stadler Csilla (tanára: Réti Tamás) I. korcsoport, Naszagyuk Júlia, Fehér Norbert (tanáruk: Szilágyi Katalin) II. korcsoport és Molnár Veronika (tanára: Halászné Veres Zsuzsa) III. korcsoport.

Az Országos Verseny nívója most is elképesztően magas és kiegyenlített volt.

Csak néhány esetben, főleg a kisebb rutinnal rendelkező I. korcsoportosok között volt érezhető, hogy vannak, akik a versenyen járó óriási felelősséget, az idegi megterhelést nehezebben viselik.

A többi korcsoportban igen erős és kiegyenlített versengés zajlott. A II. korcsoportban volt a legnépesebb a mezőny és ebben a csoportban adták ki a legtöbb díjat is.

A III. korcsoport már a felvételiző korosztályt is magában foglalta. Velük együtt versenyezni és helytállni a korcsoport fiatalabbjai számára óriási kihívást jelentett.

Idén megglepetést okozott a IV. korcsoport (15–20 évesek) kimagasló színvonala, akik érett muzsikálásukkal sok meghatározó és elgyönyörködtető percet szereztek a hallgatóságunknak.

Molnár Veronika és H. Veres Zsuzsa

A verseny a gyönyörű Vikár Béla Zeneiskolában, ideális körülmények között folyt, valamennyi résztvevő élményekkel gazdagodva térhetett haza erről a gajyszerű eseményről!

Eredményeink:

NASZAGYUK JÚLIA – II. DÍJ

Tanár: Szilágyi Katalin

MOLNÁR VERONIKA – III. DÍJ

Tanár: Halászné Veres Zsuzsa

FEHÉR NORBERT – KÜLÖNDÍJ

Tanár: Szilágyi Katalin

Gratulálunk díjnyertes növendékeinknek!

Halászné Veres Zsuzsa, zongoratanár

A képen balról jobbra: Fehér Norbert, Szilágyi Katalin, Naszagyuk Júlia, Stadler Csilla és Réti Tamás

EMLÉKEZÜNK

Az elmúlt év májusában
veszítettük el kollégánkat,

Bujdosó Józsefné Györgyi,

aki 35 évig (1973-tól 2008-ig) volt
a Tóth Aladár Zeneiskola zongoratanára.

Kiegyensúlyozott, vidám, optimista természetű volt. Életének középpontjában a zenetanítás és a zene végtelen szeretete állt, mely tanítványaira is erőteljes hatást gyakorolt. Sokan közülük felnőtt korukban is visszajártak hozzá, tanácsaiért és a zenéléseért. Ez élete végéig összekötő kapocs maradt közte és növendékei között.

Emlékét szeretettel őrzi az egész tanári testület.

Kedves Szülők! Kedves Zeneiskolások! A TÓTH ALADÁR ZENEISKOLA TÁBORA 2010. június 16–23. Balatonszemesen

Szeretettel várunk minden növendéket egyhetes táborunkba,
aki szeretne közösen muzsikálni velünk nyáron,
szép környezetben a Balaton partján.

SZÁLLÁS, ÉTKEZÉS:

- a **HOTEL SZEMES** 2-3 ágyas szobáiban
- napi háromszori főétkezés
(reggeli, ebéd, vacsora+kiegészítés du. és este)

TERVEZETT PROGRAMOK:

- kamarazenei próbák, zenekari próbák
- improvizációs játékok rajzzal, zenével, tánccal
- vetélkedők • sportversenyek (foci, pingpong)
- kirándulás, fürdés • zenehallgatás • táborzáró hangverseny

RÉSZVÉTELI DÍJ: 36 000 FT

A táborba az első részlet befizetésével lehet jelentkezni.
További információt Dunavölgyi Mária ig. h.– táborvezetőnél lehet kérni

VÁRUNK BENNETEKET!

DUNAVÖLGYI MÁRIA IG. H – TÁBORVEZETŐ

Az újságot szerkesztették: László Kata, Réti Tamás, Véghelyi Kriszta • Fotók: Ispánki Ferenc
Felelős kiadó: Magyar Margit igazgató
Nyomdai előkészítés: KÉPPONT BT. • Nyomdai kivitelezés: LOMBOS NYOMDA KFT.
Készült 800 példányban

OPERETTSZÍNHÁZ 2010. MÁRCIUS 6.

